

Kniha Daniel — číslo osmdesát čtyři

Odhalení čtyř generací laodicejského adventismu: cesta biblickým paralelismem a prorockým zkoušením

Jeff Pippenger

2024-02-17

Pravda se potvrzuje svědectvím dvou nebo tří, a použití čtyř ohavností z osmé kapitoly Ezechiele jako čtyř generací laodicejského adventismu má několik svědků. V dřívějších článcích bylo ukázáno, že sedm církví ve Zjevení ve druhé a třetí kapitole nepředstavovalo pouze dějiny novodobého Izraele od doby apoštolů až do konce světa, ale také že těchto sedm církví představovalo dějiny starověkého Izraele od doby Mojžíše až do doby Krista.

Sbor v Efezu představoval jak ranou křesťanskou církev, tak i starověký Izrael od Mojžíše až do doby soudců. Sbor ve Smyrně představoval období pronásledování od doby učedníků až po římského císaře Konstantina, a také období soudců, kdy každý činil to, co bylo správné v jeho vlastních očích. Sbor v Pergamu představoval období kompromisu od Konstantina až po papežství roku 538, ale také dobu, kdy starověký Izrael zavrhl Boha a zvolil si krále a neustále činil kompromisy s pohanskými královstvími, jimiž byl obklopen. Čtvrtý sbor v Thyatiře, představovaný Jezábel, je obdobím papežské vlády od roku 538 až do roku 1798, a také sedmdesátiletého zajetí starověkého Izraele v Babylóně.

Tyto čtyři církve rovněž představují čtyři generace adventismu a poskytují svědectví pro uplatnění Ezechielových čtyř ohavností na tyto čtyři generace. Vzpouře roku 1863 byla představena první generací starověkého Izraele, jak ji ilustruje vzpoura Áronova zlatého telete. První generace zahrnuje radu danou církvi v Efezu, která ukazuje, že Boží lid opustil svou první lásku a potřeboval činit pokání a vrátit se ke své první lásce. Roku 1863 byla první láska, jak ji představovaly klenoty Williama Millera (základní pravdy, zvláště „sedm časů“), odložena stranou a Božímu lidu bylo dáno napomenutí, aby se navrátil.

Ale mám proti tobě to, že jsi opustil svou první lásku. Rozpomeň se tedy, odkud jsi padl, čiň pokání a konej první skutky; jinak k tobě brzy přijdu a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže činit nebudeš pokání. Zjevení 2,4.5.

Millerité zápasili s odpadlým protestantismem, který Jeremiáš nazývá „shromážděním posměvačů“, a trpělivě očekávali, až přijde vidění, neboť až přijde, nebude lhát. „Shromáždění posměvačů“ bylo znázorněno starým prorokem, který lhal judskému prorokovi, jenž předložil pokárání Jeroboámovu padělanému uctívání.

Znám tvé skutky i tvou práci a tvou trpělivost, i to, že nemůžeš snášet ty, kteří jsou zlí; a vyzkoušel jsi ty, kteří o sobě říkají, že jsou apoštolové, a nejsou, a shledal jsi je lháři. A snášel jsi, máš trpělivost a pro mé jméno jsi pracoval a neochabl jsi. Zjevení 2,2.3.

Druhá církev ve Smyrně představovala období pronásledování v rané křesťanské církvi, které se skládalo ze skutečných mučedníků i z některých, kdo na sebe přivolali pronásledování z méně než svatých pohnutek. Představovala také dobu soudců, kdy v dávném Izraeli každý činil to, co se mu zdálo správné v jeho vlastních očích. Generace vzpoury, která začala roku 1888, označila období pronásledování proti Duchu prorocství, vyvoleným poslům dané hodiny a Duchu svatému. Uvedla období, kdy se staří mužové laodicejského adventismu rozhodli činit vše, co se zdálo správné v jejich vlastních očích, jak o tom svědčí muži jako Kellogg, Prescott a Daniells.

Věrných několik v oné době mělo svádět smrtelný duchovní boj s třídou lidí, kteří tvrdili, že jsou Židé, ale nebyli jimi. Navzdory postavením vedení náleželi k synagoze satanově, jak o tom svědčí sestra Whiteová, když označila, že někteří byli vedeni „anděly, kteří byli vypuzeni z nebe“. Tvrdili o sobě, že jsou moudří, ale byli pošetilí. Na moudré v onom časovém období nepadlo žádné odsouzení, nýbrž povzbuzení, aby byli věrní až do smrti. Roku 1915 byla poslední slova, která sestra Whiteová kdy pronesla: „Vím, komu jsem uvěřila,“ neboť byla věrná až do smrti.

Znám tvé skutky i soužení a chudobu (avšak jsi bohatý), i rouhání těch, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž jsou synagoga satanova. Neboj se ničeho z toho, co máš vytrpět: hle, ďábel některé z vás uvrhne do vězení, abyste byli vyzkoušeni; a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života. Zjevení 2,9.10.

Církev v Pergamu představovala kompromis mezi pravdou a bludem, mezi pohanstvím a křesťanstvím, v době císaře Konstantina, a také kompromis starověkého Izraele, k němuž došlo v dějinách králů. Představovala smísení pravdy a bludu, které může zrodit pouze blud. Byla znázorněna biblickou konferencí roku 1919, při níž došlo k vydání knihy „The Doctrine of Christ“, aby bylo vytvořeno adventistické poselství, které by věrněji odráželo falešné evangelium odpadlého protestantismu. Bylo to ve třetí generaci adventismu, kdy došlo k velkým kompromisům pravdy.

Právě v této generaci, počínaje rokem 1919, začala církev s kompromisem, který vedl ke vzniku Církevní příručky. Právě v této generaci, počínaje rokem 1919, začala církev s kompromisem, který si vyžádal akreditaci jak ve školách zdravotnictví, tak náboženství. Právě v této generaci byl zahájen přechod k moderním Biblím založeným na katolickém základě. Právě v těchto dějinách se projevila ochota vedení navazovat vztahy s režimy, které byly otevřeně protikřesťanské.

Tato praxe se zrodila již ve svém dětství během občanské války, kdy laodicejské vedení navázalo právní vztah s vládou Spojených států, aby zajistilo lepší výsledek pro mladé muže v církvi, kteří měli být odvedeni do nejsmrtelnější války v amerických dějinách; byla zopakována na počátku první světové války, když předseda Generální konference A. G. Daniells jednal s německou vládou a udělil svůj souhlas s tím, aby Německo mladé muže odvedlo a nutilo je sloužit v armádě, nosit zbraň a nedbat soboty. Tento Daniellsův čin způsobil rozdělení, z něhož vzešly různé odštěpené větve reformačního hnutí adventistů sedmého dne, které existují až do dnešního dne.

Tento kompromis pokračoval i za Hitlerova nacistického Německa a poté u národů, které tvořily Sovětský svaz, a je dodnes udržován v režimech, jako je Čína. Kompromis třetí generace v jejím vztahu ke státnictví byl předobrazem kompromisem starověkých králů Izraele a Konstantina, jak je

symbolizován v církvi v Pergamu. Toto období rovněž představovalo kompromis jejího církevního řádu s falešným evangeliem pokoje a bezpečí, znázorněným v Prescottově „Nauce Kristově“.

Znám tvé skutky i to, kde přebýváš, totiž tam, kde je trůn satanův; a pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi mou víru ani ve dnech, kdy byl Antipas, můj věrný svědek, mezi vámi usmrčen, tam, kde přebývá satan. Ale mám proti tobě několik věcí: že tam máš ty, kteří se drží učení Baláмова, jenž učil Baláka, aby položil před syny Izraele kámen úrazu, aby jedli oběti modlám a dopouštěli se smilstva. Zjevení 2,13.14.

Smilstvo označuje jednání Generální konference, když se pod záminkou zachování nezbytných pracovních vztahů s těmito zkorumpovanými vládami uváděla do souladu s národy, jako byly nacistické Německo a Sovětský svaz, a přitom nedbala na věrné v těchto zemích, kteří trpěli pronásledováním ze strany různých režimů, s nimiž se spojila. Pokrm obětovaný modlám představoval falešnou metodologii odpadlého protestantismu a katolicismu, která tehdy byla pevně zakotvena na univerzitách laodicejského adventismu, jenž souhlasil s tím, že se bude řídit směrnicemi odpadlických metodologií jak v náboženství, tak ve zdravotnictví.

Ježíš znázornil konec třetí generace stejně jako její počátek, neboť příchod čtvrté generace označil vydáním knihy Questions on Doctrine, publikované roku 1957, která plně odmítla základní rozlišení v otázce spasení, jež existuje mezi pravdou a bludnými představami odpadlého protestantismu a katolicismu. Tato kniha ovšem obsahuje několik mylných nauk, avšak v podstatě učí, že není možné žít v Kristu vítězně až do doby, kdy bude člověk zázračně proměněn při druhém příchodu. Tato kniha označila počátek generace, v níž se mělo pětadvacet starců klanět slunci. Politické a náboženské prvky nezbytné k tomu, aby laodikejská církev adventistů přijala uctívání neděle při brzy přicházejícím nedělním zákonu, již byly přítomny.

Čtvrtá Ezechielova ohavnost nastává tehdy, když věrný ostatek v deváté kapitole přijímá pečeť na svá čela, těsně předtím, než andělé zkázy začnou své dílo. Vidění začíná v prvním verši osmé kapitoly pátého dne šestého měsíce šestého roku. Vidění začíná den před vykonáním soudu nad těmi, kdo se klanějí slunci, jež je znamením papežské autority, a číslo jeho jména je „666“.

Dílo pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc započalo 11. září 2001 útokem proti šelmě ze země, vykonaným prostřednictvím třetího běda islámu. Tento útok rozhněval národy a označil příchod pozdního deště. Pozdní déšť by však rozpoznali jen ti, kdo by byli vedeni zpět k základům adventismu, aby spatřili, že tři běda islámu jsou základní pravdou. V onom čase by se ti, kdo byli vedeni zpět ke starým stezkám, které Jeremiáš označuje jako „odpočinutí“ (což je pozdní déšť), buď stali strážnými, kteří troubili na polnici třetího běda, anebo by to byli ti, kdo odmítli naslouchat zvuku polnice, a tím odmítli kráčet po starých stezkách.

Poté byli zkoušeni hříchem vzpoury svého otce z roku 1863. Právě v tomtéž časovém bodě přišlo poselství o Kristově spravedlnosti, jímž je „ospravedlnění z víry v pravdě“. Bylo to laodicejské poselství Jonese a Waggonera a bylo to poselství Ezechiela k mrtvým suchým kostem, které přišlo od „čtyř větrů“, jež jsou symbolem islámu třetího běda (,rozhněvaného koně‘ usilujícího vytrhnout se). Těch několik věrných bylo pak zkoušeno hříchem vzpoury svého otce z roku 1888, když mocný anděl ze Zjevení osmnáct sestoupil v době, kdy byly strženy velké budovy města New

York, a naplnilo se Zjevení, kapitola osmnáct, verše jedna až tři.

Poté byli zkoušeni ztotožněním se s poselstvím pozdního deště. Byl pozdní déšť projevem Boží moci jako v minulých věcích, anebo byly projevy Boží moci pouze v minulosti? Věrných několik bylo tehdy zkoušeno vzpourou vzpoury jejich otce v roce 1919. To, jak věrných několik projde těmito třemi zkouškami, určuje, zda přijmou pečeť Boží na svá čela, anebo se ocitnou, jak se klanějí slunci spolu s pětadvaceti staršími laodicejského adventismu.

Všechny vzpoury čtyř generací laodicejského adventismu nacházejí svůj protějšek v 11. září 2001. Toto datum, které Izajáš označil jako „den východního větru“, vyznačuje začátek doby zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, a doba zapečetění je časovým úsekem. Konec tohoto údobí byl znázorněn jeho počátkem, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím začátkem. V závěrečných pohybech procesu zapečetění se zkoušky, které byly znázorněny na počátku onoho údobí, znovu opakují.

Dne 11. září 2001 nastaly zkoušky, v nichž neobstáli vzbouřenci laodicejského adventismu, jak jsou představeni čtyřmi ohavnostmi z Ezechiela a prvními čtyřmi církvemi ze Zjevení ve druhé a třetí kapitole, čímž byl označen počátek zkušebního procesu, který pro ty, kdo se hlásí k Adventistům sedmého dne, vede buď ke znamení šelmy, nebo k pečeti Boží.

Vedení laodicejského adventismu bylo spoutáno provazy vlastních klamů a je pro ně prakticky nemožné „rozpoznat“ opakování projevu Boží moci, jak je představováno dřívějšími reformačními hnutími, včetně reformačního hnutí, které přivedlo adventismus k existenci. Staří muži rozptýlili a zakryli nauky, jež jsou představovány Millerovými klenoty, padělanými mincemi a drahokamy. Schránka Bible krále Jakuba byla odsunuta do dob archaického jazyka a nahrazena Biblí v moderním jazyce, jež je vyjádřena terminologií člověka hříchu.

Kdyby byli někteří z dávných mužů ochotni připustit možnost, že poselství pozdního deště není poselstvím pokoje a bezpečí, bylo by pro ně prakticky nemožné rozpoznat, že projevy Boží moci v posvátných dějinách minulosti jsou tím, co konkrétně označuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ještě obtížnější je pro ně rozpoznat, že posvátné dějiny, které nejpřímočařeji označují zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, jsou těmi posvátnými dějinami, které naplňují třetí kapitolu Malachiáše, neboť třetí kapitola Malachiáše stanoví, že vždy existuje posel, který připravuje cestu náhlému příchodu Posla smlouvy. Tento posel byl představen prorokem Eliášem, který směle prohlásil, že v jeho dějinách nebude žádného deště, ledaže by přišel skrze jeho službu.

Sedmdesáti Ezechielovým starším by připadalo směšné přijmout, že jejich tvrzení, že jsou chrámem Hospodinovým, bylo neodůvodněné a ve skutečnosti představovalo nárok lidu, který je míjen, právě tak jako byla vinice dána těm, kdo nesou ovoce hodné vinice. Poselství třetího Běda, posel, který připravuje cestu, píseň o vinici — to vše svědčí proti tradicím a zvyklostem, v něž skládali svou důvěru, a představuje téměř nepřekonatelnou překážku pro rozpoznání pozdního deště.

Závěr zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc zjevuje tytéž zkoušky pro ty, kteří prohlašovali, že „rozpoznávají“ úlohu islámu třetího Běda. „Rozmnožení poznání“, které zahájilo hnutí mileritů,

započalo na konci „sedmi časů“ v roce 1798. „Rozmnožení poznání“, které zahájilo hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, započalo na konci symbolických „sedmi časů“ (sto dvaceti šesti let) v roce 1989. Během těchto sto dvaceti šesti let narůstajícího odpadlictví dospěl laodicejský adventismus ke své čtvrté a poslední generaci.

Teprve ve třetím a čtvrtém pokolení národ nebo lid naplní svou číši času zkoušky, a tento čas nyní nastal. „Rozmnožení poznání“ z knihy Daniel, jež představuje řeka Hiddekel, je také tím poznáním, které se rozmnožuje, když je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

V příštím článku se budeme zabývat posledními třemi kapitoly knihy Daniel.

„Rychle se blíží dny, kdy zavládne veliká bezradnost a zmatek. Satan, oděný v roucho anděla, bude svádět, bude-li to možné, i samotné vyvolené. Bude mnoho bohů a mnoho pánů. Povane každý vítr učení. Ti, kdo vzdávali nejvyšší poctu ‚vědě neprávem tak nazývané‘, tehdy nebudou vůdci. Ti, kdo spoléhali na rozum, genialitu či nadání, tehdy nestanou v čele zástupů. Nedrželi krok se světlem. Těm, kdo se osvědčili jako nevěrní, nebude tehdy svěřeno stádo. V posledním slavnostním díle bude zapojeno jen málo velikých mužů. Jsou soběstační, nezávislí na Bohu, a On jich nemůže použít. Pán má věrné služebníky, kteří budou v době tříbení a zkoušky zjevení pohledu. Jsou nyní skryti vzácní lidé, kteří nesklonili koleno před Baalem. Neměli světlo, které zářilo v soustředěném jasu na vás. Avšak pod drsným a nepřítulivým zevnějškem se může zjevit čistý jas pravého křesťanského charakteru. Ve dne hledíme k nebi, ale nevidíme hvězdy. Jsou tam, pevně zakotvené na obloze, ale oko je nedokáže rozlišit. V noci spatřujeme jejich pravý lesk.“ Testimonies, svazek 5, 80, 81.